

O. SPAETHE: M. S. REGINA ELISABETA.

EVGGEAFARZE

Orice reproducere fără indicarea izvorului e oprită.

Scrisoare.

Contesei de Noailles n. Principesa Brâncoveanu.¹⁾

*Brâncoveanu Constantin
Boier vechiu și domn creștin...
Cântec din bătrâni.*

Îți recitesc răvașu 'n franțuzește
Cu slova lui muiată 'n ironie
Și, nu știu cum, un gând mă ispitește . . .
Mă iartă, doamnă, că ți-l spun și ție . . .

Tu ne-ai uitat, tu din strigarea noastră
Nu știi nimic, nimica nu te doare;
Nici Dunărea nu-ți plânge la fereastră,
Nici munții mei nu pot să te 'nfioare . . .

Nu ne 'nțelegi nici visul, nici cuvântul,
Nici cântecul tu nu ni-l poți cunoaște . . .
Din țara ta ți-a mai rămas pământul,
Ai grâu în el, dar ți-ai uitat de moaște . . .

Abia oda' când te chemă Bizanțul,
Ai poposit la noi o clipă-două:
Verigă mândră ce te-ai rupt din lanțul
Unor vieți atât de scumpe nouă . . .

De-aceea azi te miri ca de-o poveste
Când cineva de rostul tău te 'ntreabă,
O glumă-ți par cuvintele aceste
Și râzi de noi odraslă basarabă . . .

Râzi înzadar! trecutul ne 'nfășoară
Oricât de mult l-am surghiunî din minte . . .
Străbunii 'n noi în veci nu vor să moară
Și noi mințim, dar sângele nu minte!

Ei vin la noi . . . — Ș'acolo 'n metropola
Pe malul Sènei umbra lor străbate,
Sufierea lor pătrunde sub cupola
Palatelor cu creștete bronzate . . .

Câți logofeji și vornici nu se schimbă
În noaptea ta cu visuri sbuciumate . . .
— Cu noi în drum doar' pururea se plimbă
Un jîntirim de suflete uitate . . .

Când vei simți o jale vag' adese
Și 'n liniștea amurgului de toamnă
Te vor fură îndemnuri ne'nțelese,
Nu te miră: Sunt Brâncovenii, doamnă!

Octavian Goga.

¹⁾ Invitată de direcția revistei „Les annales” să contribuie și dânsa cu o bucată la un număr închinat României, d-na Contesă de Noailles a răspuns prin următoarea scrisoare pe care o publicăm în întregime:

Domnule!

Mișcată de amabila d-voastre scrisoare, mă grăbesc totuș să vă comunic că mă găsesc în aceeași încurcătură ca și în ziua când albumul „Mariani” mi-a cerut un autograf. Nu băusem niciodată din vinul „Mariani”. Tot așa și de data asta, vai! . . . Nu cunosc câtuș de puțin România.

E drept că am traversat-o pe când aveam vârsta de 9 ani și mă duceam cu mama la Constantinopol. Îmi aduc aminte că am stat în țara asta 3 zile bolnavă de anghină și mai

mi-aduc aminte de interiorul unei biserici bizantine, încărcat de aur și de pietre prețioase, unde asistam la o ceremonie de doliu înainte de a mă imbarca pe Marea-Neagră.

O admirabilă culegere de poeme naționale, reunite de Elena Văcărescu mi-a îngăduit să întrezăresc peisajele și sufletul acestui popor visător și pasionat.

Îi mulțumesc de a mă fi putut face să cunosc această Românie deșteaptă și pastorală, din care însă fac parte foarte puțin, deoarece eu sunt de origine greacă atât după mamă cât și după ascendența maternă a tatălui meu. Născută în Franța, n'am părăsit niciodată țara asta!

Primiți, vă rog, etc....

Contesa de Noailles.

Contesa de Noailles e sora principului Brâncoveanu-Basarab, un bun patriot al țerii românești.

Studențimea noastră.¹⁾

Acum când se împlinesc cincizeci de ani dela înființarea societății studențești „Petru Maior“, astăzi singura societate de acest fel la noi, se cuvine să ne gândim, fără a mai repeta obișnuitele fraze de paradă, care este rolul adevărat al studențimii noastre și întrucât studențimea și-l îndeplinește.

Nu ne pierdem în considerații teoretice și nu mai spunem încă odată ce s'a mai spus la atâtea ocazii: floarea națiunii, viitorul națiunii, focul națiunii, etc. etc. Aceste sunt adevăruri banale și mai ales banalizate. Va fi mai bine dacă vom fi reci și obiectivi.

S'a susținut și se susține încă și astăzi, că rolul studențimii, rolul ei adevărat, ar fi purtarea steagului, cum s'ar zice, crearea de însuflețire. O fi un adevăr acesta, numai cât este deosebit de important sub ce raport se judecă veracitatea lui. Dacă această purtare de steag se consideră ca o exprimare a idealismului prin fapte, atunci, da, neapărat că studențimea prin tinerețea ei este menită să poarte steagul însuflețirii. Dacă, însă, purtarea steagului de către studențime este numai o vorbă care dă naștere unei vorbării, atunci... să stăm și să judecăm.

Generația de studenți care a venit după patruzeci și opt, a avut în sufletul ei moleșirea omului care se întinde ostenit după o muncă obositoare și povestește despre acele

vremuri când... etc., etc. Această generație purtă în firea ei însuflețirea părinților, care în situația schimbată, nu se mai putea traduce în fapte. O însuflețire, care producea o revoluție de vorbe, fiindcă, mă rog, altă revoluție nu se mai putea face. Să urmărim numai manifestările tinerimii noastre de prin anii optzeci și ne vom convinge despre aceasta, să urmărim pe reprezentanții de astăzi ai acelei studențimi și vom avea prilej de edificare. O vorbărie goală, o lăudăroșie lipsită de orice scrupul, o încredere, nejustificată de faptele ei în forțele „mamei națiuni“, ca la această studențime, mai rar. Unui om deprins să cugete, această studențime a trebuit să-i facă impresia unui erou caraghios, care după ce și-a îndeplinit actul de vitejie, nu se mai știe află în lume, pentru că e covârșit de impresia faptei lui de mai înainte care îl urmărește neconținut.

Ei bine, ne puteam lipsi de o astfel de „purtare de steag“. Însuflețirea este și ea un stimulent puternic în producerea unei vieți naționale intense, dar în momentul când ea vorbește prin vorbe și nu prin fapte, își pierde orice rațiune de a fi.

În vremurile din urmă s'ar fi părut că studențimea noastră se apropie de calea cea adevărată. Valurile limbușeniei s'au mai potolit, tot bagajul de sentimentalism sterp s'a cam aruncat în coșul cu vechituri și, judecând după aparențe, tinerimea noastră „studioasă“ ar fi intrat în rolul ei adevărat. O tăcere liniștitoare s'a înstăpânit asupra ei, tăcere

¹⁾ Publicăm acest articol, care atacă cu îndrăzneală tinerească o problemă importantă a noastră. Nădăjduim că va trezi discuție rodnică.

care ar fi putut să fie semnificația muncii fără hodină, care nu cere nici o gălăgie pentru ca să poată fi înregistrată de istorie. S'ar fi părut că tinerimea noastră tace fiindcă n'are vreme să vorbească, fiindcă se pregătește serios pentru lupta națională de mai târziu. A încetat de a mai lua parte direct la manifestațiile naționale cu alai și vorbe mari, având aerul că anunță o epocă nouă în vieața noastră națională, de rodnicie și rezistență puternică în fața atacurilor dușmane.

Ce păcat, însă, că toate aceste semne ascundeau numai o stare de fapt prea puțin îmbucurătoare. Ce păcat că această de a doua generație de tineri, din punct de vedere național, eră și mai slabă decât cea anterioară. Nici măcar însuflețirea nu o mai avea și un cinism complet îi rodea sufletul. Un utilitarism rușinos o îndemna să se desintereze de toate afacerile vieții noastre publice și tăcerea ei nu eră altceva decât elocventa pornire de căpătuială ușoară, de strângere de averi în paguba intereselor naționale. Din această generație ne-am ales în mare parte cu oamenii hrăpareți ai societății noastre, cu răii și inculții, cu politicienii amoralii, cu acea burtăverzime care își sfidează cu desinvoltură toate sentimentele naționale și care se mărturisește română numai fiindcă nu poate altfel, deși în taină are dorinți puternice de renegare.

Acum în vremea din urmă, de câțiva ani încoaci, cum s'au deschis mai larg porțile culturii românești dinspre București, un nou curent de însănătoșire a pătruns în sânul studențimii noastre. Se observă în rândurile ei o mișcare mai vie, un accent mai cald românesc, o intelectualizare oarecare, se poate constata o pornire mai nobilă de muncă înțelegătoare. Se înțelege, când scriem aceste rânduri, nu ne gândim la nici o umbră care ar putea să întunece credințele noastre. În orice caz însă, putem să avansăm, că din actuala generație de studenți o să câștigăm o primenire radicală a vieții noastre naționale. Actuala generație studențească indică o schimbare îmbucurătoare, deși, mărturisim, nu putem vedea nici în ea o tendință hotărâtă spre desăvârșire.

Potrivit spiritului vremii, un student de

astăzi trebuie să fie un om al studiului său, un specialist în materia științei lui, un om preocupat în cea mai mare măsură de progresele generale ale culturii umane și în aceeaș vreme un însuflețit sprijinitor al cauzei lui naționale. Nu se cere studentului de astăzi nici manifestații violente, nici amestec direct în luptele naționale, i se cere numai o perfectă înțelegere a idealului național și o muncă serioasă în câștigarea culturii necesare neamului său. Studentul de astăzi, când luptele naționale nu mai pretind vărsare de sânge, trebuie să fie un stăruitor om al cărții lui, care nu urmărește altceva decât adevărul științific pe care va trebui să-l pună în slujba neamului său. Toată însuflețirea lui, tot focul lui tineresc trebuie să și-l cheltuiască adăpându-se la fântâna științei, pe care noi Românii de aici, durere, nu o avem aproape pe nici un teren. Studentul nostru de astăzi trebuie să părăsească orice preocupare streină de specialitatea lui și singura lui țință să fie desăvârșirea culturii noastre naționale.

Este adevărat că ceea ce spunem noi aici nu este ușor de realizat în împrejurările vitrege în care se desvoltă societatea noastră: la umbra sugrumătoare a puterii de stat ungurești, care se împotrivesc din răspuneri tuturor tendințelor noastre de progres. Este adevărat că, de pildă, un atentat cum este legea lui Apponyi e menit să tulbure echilibrul sufletesc al unei generații întregi, care, cutremurându-se de el, țipând de durerea lui, să departă de liniștea trebuitoare preocupărilor științifice. Un astfel de atentat, trebuie să scoată pe orice Român la largul vieții politice, fire-ar el în cel mai tănuț laboratoriu. Dar cu toate acestea, tendința studenților noștri trebuie să fie aducerea neamului nostru în starea normală de producție culturală, care să-i asigure existența lui națională.

Așa ar trebui să fie studențimea noastră, așa nu a fost și nu este încă nici astăzi. Pentruce nu am mărturisit sincer adevărul?! Nu a fost și nu este?! Dar va trebui să fie și trebuie să o facem. Gradul de cultură al unui neam, puterea lui de vieață și năzuințele lui în viitor se judecă după studențime. Ea este pulsul simțitor al unui neam, ea este cea mai sigură călăuză în cunoașterea lui,

pentru că prin ea, nu numai că se anunță vremurile viitoare, dar se judecă și prezentul care a născut-o.

Societatea „Petru Maior“ este o instituție a noastră care trebuie să țină seamă de aceste adevăruri. Patronii ei, ajutătorii ei — pușini, este adevărat — membrii ei de onoare, sunt datori să se gândească la studenții cari să

adăpostesc la sânul ei și așteaptă dela modesta ei lumină o rază de îndrumare sufletească.

Mai ales acum, când se strigă cu multă însuflețire din Brașov până în Lugoj:

Vivat, crescat, floreat, Societatea „Petru Maior“ și studențimea românească!!!

Un student.

Iulie.

Un drum de țară lung...
Din loc în loc
Fantastice troițe
Sub soarele de foc
Și 'ntind schiloade brațe oboșite
De arșița de Iulie chinuite.

*

Noi mergem amândoi pe drumul lung.
Doar de căldură nici nu mai simțim
O! nici de unde am pornit
Dar mai ales nici unde ne oprim...
Vom merge-așa la nesfârșit
Printre troițe schilodite
De ploaie și de vânt
De soare și căldură
Vom merge-așa, mereu, pe negândite
Cu trupurile tot mai oboșite...

Vom întâlni un han departe, poate,
Ori poate o fântână...
Dar ce ne pasă?...
Mergem
Și arșița ne-apasă
Și poate arșița ne mână
Spre-un han departe ori cătră-o fântână;
Deși doar altceva ne-o fi făcut
Să mergem pe un drum tăcut
Și plin de-atâta soare
Care ne arde, care ne dogoare...

Ne ducem legănându-ne greoiu
Cu gândurile moarte 'n noi
Cu trupurile oboșite,
Ca și troițele ce par,
Pe drumul înălțat pe nesimțite,
Că sue fiecare un calvar...

M. Săulescu.

Fărămituri.

Sunt unele femei cari pot suportă cele mai sguđuitoare furturi sufletești, fără a-și deranja frizura.

*

E aceeaș muzică: Deasupra unui cadavru croncănesc corbii, asupra unei iubiri moarte gurile femeilor.

*

E de nesuferit să iei baie într'un părăias, care nu-ți ajunge decât până 'n glesne, mai nesuferită e numai dragostea unei femei care vrea să rămâie cuminte.

*

Îmblânzitorii de fiare mor de obicei sfășiați de bestiile pe cari ei înșiși le-au domesticit... Sărmanii Don Juani...

*

Îmi plac în dragoste nesăturații... Îi plâng și-i admir. Ei au ceva din eroismul tragic al îndrăzneților cari vor să treacă oceanul cu înotul.

*

Dragostea e pentru artist o necesitate profesională.

Aegrotus.

Pe Mărgineanca.

— Fragment. —

Trenul se opri în gara Cremenea și un stol de codane se risipi de-alungul lui. Îmbrăcate în cămăși cu râuri și în pistolci cu fluturi, purtând în cosițe care flori de crăițe, care fire de busuioc, ele alunecau ușoare pe lângă vagoane, arătând călătorilor buchete de mure brumării:

„Poftiți mure!... Uite mure!... Mure, mure de pădure!”

Cuvintele acestea erau ritmate, aproape cântate.

Un tânăr subțirătec și oacheș sări sprinten dintr'un vagon de clasa III și se pierdă prin mulțimea strânsă în gară în acea zi de sărbătoare. Ajunse lângă un stâlp îmbrăcat în curpen sălbatec și acolo se opri, rezemându-se în baston și uitându-se cu băgare de seamă împrejur ca și cum ar fi căutat pe cineva. O codană se împiedecă de bastonul lui și eră să cadă. El o prinse repede, cu putere de subțioară și-i zise în glumă:

„Cât p'aci să faci o mătanie!”

Ea strâmbă din buze și închise o clipă ochii de durere. Se uită apoi cu băgare de seamă la el, începă a-i zâmbi și când îi veni bine, svâcnă ca un țipar din mâna lui:

„Fi-ți-ar bastonu de răs!”

În acest timp trenul porni și lumea începă a se rări. Codanele plecară chicotind. Tânărul nostru întrebă pe un trepăduș din stație:

„E departe de-aici Mărgineanca?”

Se vede treaba că slujbașul întreat nu prea eră de mult prin partea locului, căci drept răspuns începă a spune uitându-se 'n pământ ca un om ce vrea să-și aducă aminte:

„Mărgineanca!... Mărgineanca... Mărgineanca...”

— Cine ce are cu Mărgineanca? întrebă deodată un chirigiu bătrân care se ivi pe neașteptate lângă ei.

Cel întreat, eră bun-bucuros că scapă din încurcătură.

„Uite: dumnealui știe mai bine”, zise el arătând pe chirigiu și plecă.

„Vrei să mergi la Mărgineanca, nepoate?” întrebă chirigiul.

„Da. Cât să-ți dau?”

— N'o să-mi dai marea cu sarea. Ia vreo cinci lei de parale.

— Numai atât? întrebă tânărul, glumind.

— Numa'! Da te sbor, nu altceva. Am o căruță ca o teleguță și doi călușei ca doi smei”.

Tânărul stătă puțin pe gânduri ca un om care-și face socotelile și răspunse:

„Să-ți trăiască, moșule, dar eu o iau apostolește.

— Voia la d-ta ca la Banu Ghica. Numa' să 'nimerești.

— A 'nimerit el orbu' Brăila.

— Dar mi-te d-ta Mărgineanca, hai?... Apucă pe șoseaua din dosul gării că trece chiar pe-acolo”.

Tânărul mulțumi și porni pe șoseaua ce i se arătase și care după ce coti la stânga, tăind linia ferată, se pierdeă dreaptă și albă, ca o fașie întinsă printre miriști dogorite de soare. Copaci singuratici răsăreau ici-colea din întinderea lanurilor. Vite albe și cărduri de oi pășteau pe miriști, pe când copiii ce le păzeau se adunaseră cu toții în marginea șoselei și cântau, se sbenguiau, jucau, chiuiuau, svârleau cu pietrii, se trânteau. Cerul eră albastru ca sineala și pământul uscat, ars, morhorit, crepat.

Stoluri de prigorii se roteau pe lanuri și glasurile lor plângătoare aveau uneori răsnetul și ritmul unor zurgălăi.

Și deodată un zăvoiu se desluși înaintea lui. Șoseaua îl tăie deacurmezișul spre a răsbă la pod. Plopi, arini, sălcii și cătină, alcătuiu un desiș de amândouă părțile ei. Nici o adiere nu înfioră văzduhul, dar frunza plopului tremură ca desmierdată de un vânt nevăzut și susurul ei părea o șoaptă ciudată, murmurul ușor și tainic al unor ființe de pe altă lume.

Ajuns la pod, drumețul nostru poposi lungindu-se în iarba de pe malul apei mare și moale ca mătasa. Se așeză cu fața 'n sus, își puse mâinile pe după cap și închise ochii. Dar după câteva clipe îi deschise. Drept deasupra lui, pe cerul albastru ca floarea de

in plutea un noruleț alb care părea că se topește în caldul ocean de azur al înălțimilor.

Tânărul se ridică de unde stă și se așează sub un plop bătrân, răzimându-se de trunchiul lui și întinzând picioarele. Scoase din buzunar o oglinjoară pe care o aburi și apoi o șterse cu un colț de batistă. Cine l-ar fi văzut, și-ar fi spus cu mirare: iată un tânăr mai cochet ca o femeie. Cum însă țipenie de om nu se simțea pe lângă el, drumețul nostru își examinează figura în tihnă și cu multă băgare de seamă, înclinând, întorcând de mai multeori capul.

Mulțumit de examenul făcut, el băgă oglinda în buzunar și își aprinse o țigară.

Adevărul e că acest drumeț eră cât se poate de simpatic. Avea un păr negru lucitor, cu reflexe argintii, doi ochi cari scăpărau sub gene lungi și moi ca plușul, o față smeadă și ovală, cu un nas bine făcut sub care arciiau două mustăți frizate și o gură ale cărei buze rumene păreau a chema în orice clipă o sărutare.

De acest lucru eră de altfel încredințat și posesorul atributelor de mai sus, căci în cei trei ani de oștire pe care o făcuse la roșiori multe fete au oftat și multe femei au plâns după el.

Și deodată zăvoiul începă a răsuna de cântece. Tânărul nostru tresări și puse urechea la pândă. Erau glasuri femeiești. El se sculă și porni să treacă podul. Dar pe la jumătatea lui se opră și privi la apa ce curgea domoală pe sub el, licărind în bătaia soarelui. Glasurile se auzeau din ce în ce mai lămurit și deodată se iviră la un cot al apei mai multe fete. Veniau cântând, trimițând vorbe de dor pe pânza apelor călătoare.

Tânărul nostru stătă acolo până trecură pe lângă dânsul. Erau vreo șapte-opt codane cari de bună seamă se scăldaseră de curând căci obrajii dar mai ales buzele lor erau vi-nete încă de răcoarea apei. Și cum el se lipise de parapet spre a le face loc să treacă, una din ele îi zise:

„Vezi să nu faci și d-ta o mătanie acum“.

Eră codana care se împiedecase de bastonul lui în gara Cremenea.

Celelalte începură a râde și cu toatele iu-

țiră pasul. Trecură podul și zăvoiul răsună iar de cântecul lor:

„Cât e Argeșul de mare
Haz ca Săbărelul n'are:
Săbărelu-i mititel
S'a 'ncuibat dragostea 'n el.
Fă, fă, fă, fetișo, fă.“

...Într'un târziu porni și drumețul nostru. Dar până să treacă podul, fu ajuns din urmă de chirigiul ce-i ceruse „cinci lei de parale“. Moșul opră și zise:

„Sui în căruță, nepoate... Vreau eu să beau un chil de vin dela d-ta. Tot prin Mărgineanca e și drumul meu“.

Tânărul n'așteptă să fie poftit a douaoară, ci se asvârli în căruță spunând:

„De știam că ești din Mărgineanca, te luam din gară.

— Eu nu sunt chiar din Mărgineanca. Sunt dintr'un cătun al ei. Îi zice Vidra... De unde vii nepoate?

— Dela București.

— Da cum te chiamă?

— Florea Mărgărit.

— Frumos nume ai! Numai flori și măr-gărit — vorba cântecului... Da nu stai bine... Dă-te mai la mijlocul leagănelui. Așa, vezi...!“

Mărgărit se uită mai cu băgare de seamă la chirigiul... Eră un om de vreo 60 de ani, bine legat, cu părul alb-colilie, pușintel adus de spate, dar rumen la față.

Șoseaua eși din zăvoi, urcă puțin la deal, alergă câțva timp printre lanuri de meu în pâr-gă și intră apoi într'un sat.

„Asta-i Valea Rusului!“ zise chirigiul.

Un câne mare cât un lup se năpusti dintr'o curte drept spre căruță. Chirigiul sumuță la cai și când îi veni bine, arse un biciu sdravăn cânelui care începă a chelălăi de durere. Dar nu se îndepărtă bine acela și altul se repezi furios la cai. Chirigiul îl sorcovi și pe acesta. Câțva timp merseră nesupărați și Mărgărit observă puțin înfățișarea aceluia sat. În dreptul fiecărei porți șanțul șoselei eră acoperit cu câte un podeț, aruncat în pripă și măr-ginit de amândouă părțile cu câte un parapet alcătuit din doi araci încrucișați în formă de X culcat și spoiiți cu var. Casele învelite mai toate cu pae, ferestrele mici, bră-nele trase mai mult în culori albastre. În ușa

primăriei, o șandramă gata-gata să se dărâme, erau un tânăr îmbrăcat în port național dar cu un surtuc nemțesc peste cămașa înflorită și un jandarm care se uită cam lung la Mărgărit... Cete de femei strânse pe la câte-o casă, puneau țara la cale. La o răspântie eră horă și nu departe de ea se vedeă un furnicar de băeți cari jucând și ei, care bătând „poarca“.

„Cum te chiamă, moșule?“ întrebă deodată Mărgărit.

„Ispas Dragomir. Da oare ți-e 'n gând să mă scrii la sorți, de mă 'ntrebi?“

— Aș!“ zise Mărgărit, râzând, „mai ai vreo doi ani până să te scrie la sorți. Întreb și eu ia așa.

— Ispas Dragomir, care bea un chil de vin!“ zise chirigiul. „Așa mă chiamă, nepoate.

— Să fii sănătos!“ zise Mărgărit.

„Și d-ta asemenea... Da pe cine cunoști d-ta în Mărgineanca?“

— Pe nimeni.

— Păi atunci... întrebă iar Ispas, încreșind fruntea și căscând ochii mari, „pe cine cauți?“

— Pe d-l Nistor Arțăreanu.

— Pe boieru?“

— Chiar pe el. Îl cunoști?“

— Da-cine nu-l cunoaște pe boieru nostru?“

— Uite eu nu-l cunosc de loc“, zise tânărul.

„Ce fel de om e?“

— E un om de statură mijlocie, ca de vreo 45 de ani, cu o barbă ca de popă și cu doi ochi mari, cari te pătrund. Vorbește foarte puțin și încet. S'a însurat acum 10 ani, cu fata unui ghinărar: o coconiță frumoasă, subțirată și bălae care călărește ca un Cazac și cântă ca un înger. Cu copii nu l-a miluit Dumnezeu... Uite și Mărgineanca noastră!“

Dela depărtarea aceea satul aveă o înfățișare din cele mai plăcute. Vreo câteva case mai înalte, mai frumoase, răsăreau dintre pomii lui și moș Ispas se grăbi a lămurii pe drumetș asupra lor.

„Vezi biserica?“

— Da!

— Dela ea mai la stânga se ridică o casă acoperită cu tablă roșie. Acolo stă d-l Franț!

— Cine-i d-l Franț ăsta? Vreun morar?“

— Aș! Ce morar?! Logofățul boierului. Mâna lui dreaptă. Adecă bine ziseși d-ta că-i morar pentrucă el ferecă și desferecă toate. Ce face el, e bun făcut.

— E de mult aici Franț al d-tale?“

— He-hei! d-ta să fii sănătos! De șaisprezece ai!... Peste drum de casa lui se vede iar o casă mai mare, mai frumoasă. O vezi?... Acolo-i școala. Boieru a făcut-o.

— Stă totdeauna la moșie boierul?“

— El stă neclintit. Iarna, vara: la moșie... Vezi tocmai acolo în capul satului o casă înaltă, cu un turn cu o săgeată 'n vârf?... Acolo-i curtea boierească“.

În acest timp intrară în sat. O femeie le eși în cale cu căldările goale. Moș Ispas se uită încrunțat la ea, trânti o înjurătură de pahonț necăjit și arse caii cu o aspră lovitură de biciu.

„Unde să te las: la d-l Franț sau la curte?“

— La curte.

— Hai și la curte!“ zise chirigiul și sumuță la cai pe când câinii atrăgeau atenția sătenilor asupra drumetșului ce veniă pentru întâia oară în Mărgineanca.

Apropiindu-se de curte, Mărgărit se simți turburat deodată. Toate sforțările lui de a părea liniștit erau zadarnice. Iar când se văzû în fața unei porți mari de stejar și când chirigiul îi spuse: „am sosit“, el eră cât p'aci să-i răspundă: „hai înapoi, moș Ispas“. Totuș amintirea că în oștire a trecut prin clipe mult mai grele fără a se turbura atât de mult, îl făcû să se coboare mai liniștit din căruță. Dete chirigiului un leu și-i zise (spre a vedeă dacă-i tremură glasul):

„Mergi sănătos, moș Ispas și să-ți trăiască tot sprinteni călușeii“.

Apoi deschise portița din dreapta porții celei mari. Dar doi dulăi mocănești se repeziră la el să-l sfășie și Mărgărit o închise iute. O voce de om se auzi din curte:

„Lăbuș! Lupu! Niii!“

Apoi se desluși duduital unui om ce fuge și în clipa următoare un Român voinic răsări în fața lui Mărgărit. Eră un om înalt, smolît la față, cam spânatec, cu luleaua 'n gură, cu privirea turbure, cu cămașa desfăcută la piept, cu mijlocul strâns într'un chimir lat de piele, împodobit cu nasturi mari, galbeni,

Mărgărit îi dădu bună ziua și omul moțâi din cap fără să scoată nici o vorbă.

„Acasă-i boierul?“ întrebă tânărul.

Românul scoase luleaua, scui pă printr'o strungăreață și răspunse:

„Acasă!

— Du-mă la el“.

Omul îi făcu semn să se ia după dânsul. Mergea înainte cu o strumânare în mână spre a-l apăra de câni. Când ajunseră în fața caselor, o femeie eși înaintea lor și întrebă pe cel cu luleaua 'n gură:

„Ce-i, mă?“

Omul făcu semn cu capul spre Mărgărit. Dar femeia nu înțelese și întrebă iar:

„Ce-i?... Ce-i cu dumnealui?... Vorbește, mutule!“

Drept răspuns, Românul o pișcă de țafa stângă. Femeia îi dădu peste mână, spunându-i:

„Iar te-ai afumat!... Pavele, când dracu o să te lași tu de băutură?... Ce vrea dumnealui, n'auzi?“

Mărgărit nu mai așteptă răspunsul omului ci zise:

„Vreau să vorbesc cu boierul.

— Să mai stați puțin că-i la masă!“ îi răspunse femeia și plecă.

Cel cu luleaua îi făcu semn cu mâna să mai aștepte și Mărgărit dădu din cap în semn c'a înțeles. Apoi se mai depărtă de casă și se uită prin curte. Aceasta eră împrejmuită cu zăplas înalt de scânduri lămbuite și cătrănite. Cam în mijlocul ei se ridică locuința proprietarului, cu un turn ascuțit ca de castel întărit iar pe cele trei laturi din fața ei se aflau grajdurile, pătulele, magaziile, șoproanele pentru unelte și locuințele argaților cu luna. În dosul ei eră o grădină de mai bine de cinci pogoane. Din locuința boierească se putea urmări orice mișcare din curte sau din grădină.

Curtea eră stropită și măturată dar plină de soare. Numai în fața caselor doi nuci bătrâni așterneau o veliuță de umbră, găurită de soare pe alocuri. Mai la o parte un măr răsleț și sub el un grăsun, care proptindu-se pe picioarele de dinainte, își ridicase trupul ca un câne ce e gata să facă „sluj“ și întindea gâtul în sus, închizând ochii aproape cu totul. Și nu trecu mult și un băețăș se

ivi lângă el. Acesta se urcă sprinten în pom, își umplu sânul cu mere și se coborî. Grăsunul grohoi și deschise râtul. Băețășul îi svârli un măr pe care grăsunul îl prinse cu îndemănare și îl mâncă închizând ochii de plăcere. Dar după ce-l isprăvi, deschise ochii și iar grohoi. Băețășul îl scărpină sub fălci și se dădu cu un pas mai departe.

„Ține, Sivule!... Ține!“

Grăsunul deschise gura și el îi aruncă alt măr pe care dobitocul îl prinse, cu o uimitoare precizie.

Mărgărit vră să se apropie de micul artist, dar în acelaș timp o pisică gonită de un câne, svâcnî pe lângă el sforăind, scui pând și se urcă repede într'un nuc pe când cânele rămase jos, lătrând mereu la ea. Lui Mărgărit i se părea însă că dulăul mârăe din când în când la el și de aceea nu se clintî din loc.

Vreo douăzeci de găște albe porniră într'un iureș sgomotos spre fântână, gâgâind, bătând din aripi, lăsând ici-colo câte un fulg, umplând curtea de praf. Cânele uită pisica și se năpusti spre ele, spărgându-le cârdul, răsucindu-le, gonindu-le până ce un argat alergă spre a-l prinde. Și deoarece cânele nu voiă să vie, argatul începă a-i flueră. Dar n'apucă să sfârșească bine flueratul și un curcan îi răspunse cu o gălgăitură de sunete, umflându-se în pene și tremurându-și gușa împodobită de mărgeanuri roșii și albastre.

„la vino 'ncoace, tinere!“

Mărgărit se 'ntoarse: în ceardacul caselor stă un domn de statură mijlocie, cu o barbă mare și neagră.

„Ăsta trebuie să fie d-l Arțăreanu“, își zise tânărul, pornind spre el.

„Ce vrei d-ta?“ îl întrebă domnul Arțăreanu când se mai apropie.

„Să trăiți, d-le Arțăreanu!“ zise Mărgărit, oprindu-se scurt, ca la miliție și luându-și pălăria din cap. „Sunt trimis cu o scrisoare la d-voastră.

— Cu o scrisoare?... Dela cine?

— Dela d-l senator Roman“, răspunse tânărul, dându-i în acelaș timp scrisoarea.

D-l Arțăreanu rupse plicul și începă a ceti. Mărgărit îl observă cu cea mai mare

băgare de seamă, dar pe fața proprietarului nu se putea ceti nimic.

„Trebuie să fie un om tare ascuns!“ își zise Mărgărit, văzând că nu prinde nici un joc pe figura lui Arțăreanu.

Acesta isprăvi de cetit scrisoarea și chemă un argat. Apoi văzând, că tânărul stă mereu în poziția de „drepti“ și cu pălăria 'n mână, îi zise:

„Pune-ți pălăria 'n cap!“

Și imediat îl întrebă:

„De câți ani ești d-ta?“

— De douăzeci și șase“.

În acest timp argatul chemat sosi și proprietarul îi spuse:

„Du-te până la d-l Franț și spune-i să vie puțin încoace!“

Apoi cătră tânăr:

„Ai ceva acte asupra d-tale?“

— Acte?“ întrebă tânărul care nu auzise bine.

„Da.“

— Am!“ — răspuse Mărgărit, întinzându-i un plic mare de culoare albă.

Un glas frumos de femeie se auzi în casă și tânărul nostru luă aceasta drept un semn bun.

„Poftim înăuntru!“ zise Arțăreanu... „Ai venit pe jos?“ întrebă el apoi, uitându-se la hainele lui pline de praf.

„Nu!“ zise Mărgărit. „Am venit cu căruța, dar“...

Și el începù a se scutura bine până a nu intra în casă. Proprietarul se uită la acte, examinându-le cu multă băgare de seamă, punându-le în zare, răsucindu-le, căsnindu-se să descifreze toate iscăliturile. Din actele prezentate se vedeă că Mărgărit aveă cu adevărat 26 de ani, că făcuse patru clase primare și două clase comerciale și că se liberase din oștire cu gradul de sergent-major.

„D-ta ești născut la țară sau la oraș?“ întrebă Arțăreanu.

„La țară!“ răspuse Mărgărit.

„Seama moșiei o cunoști?“

— Cum să nu?... Tata a fost douăzeci de ani administrator.

— Va să zică ai putea să te 'nfigi la o moșie așa mai mică?“

— Și la una mai mare!“ zise tânărul, spre a influența asupra lefei.

„Dar cu oameni rău nărași!“ adaugă proprietarul.

„Așa?“... întrebă tânărul, cu un surâs ciudat. „Sunt rău nărași?... Îmi pare bine de asta!... Tare bine!... Când eram vagmistrz, numai pe caii cei mai afurisiți încălecam. Se frământau, ei să mă scuipă, sforăiau, dar văzând că n'au încotro, mă purtau pe urmă liniștiți.“

— D-ta ești un bun călăreț, precum văd.

— Nu vreau să mă laud!“ zise tânărul cu un surâs de falșă modestie, „dar nu cred să fie cal pe care să nu încalec, fie el oricât de sălbatec“.

O ușă se deschise ușor și o doamnă blondă, sveltă, străbătù coridorul spre a trece într'altă odae. Mărgărit își aruncă o clipă ochii spre ea și o salută. Ea-i răspuse cu o grațioasă înclinare din cap și pieri ca un joc de lumină.

Și nu mult după aceea veni și Franț, care trecù deoparte cu Arțăreanu câteva minute. Proprietarul zise apoi:

„Uite ce e, tinere: te angajez ca administrator pentru trupul de moșie dela Filioara: Îți dau 1000 lei pe an, cal de călărie, casă și traiu. Te mulțumești?“

— Vă mulțumesc foarte mult, boierule!“ zise Mărgărit. „Am să muncesc din noapte până 'n noapte. Și despre oameni să n'aveți nici o grijă: îi dau eu pe brazdă“, adaugă el cu acelaș surâs ciudat.

„Bine, dar să știi că eu nu vreau să te văd pe la judecări cu ei, nu vreau să-i bați.“

— Am înțeles“, zise tânărul. „Nici la oștire nu se mai bate în ziua de azi.“

— D-l Franț“, zise iar Arțăreanu „care e de șaisprezece ani administrator general (această titlatură fù dată spre a impune noului venit) îți va da toate deslușirile de care ai nevoie... Așa!“

— Putem plecà, boierule?“ întrebă Franț

„Da!... Ia-l cu d-ta și îndrumază-l!“

Cei doi slujbași salutară în acelaș timp și plecară. Mărgărit trecù în stânga lui Franț imediat ce eșiră din curte și porniră spre locuința administratorului general — cum îi spusese boierul. Și la cea mai mică vorbă a șefului său, el se întorcea ascultător și supus ca un seminarist, sorbindu-i înțelesul prin ochi, întindea gâtul, căscă ochii și se

miră de cele ce auziă. Această atitudine respectuoasă și totuș rezervată plăcu foarte mult lui Franț și ajungând la poarta casei lui, el îl pofti la masă:

„Măncăm ce s'o găsi.

— Vai de mine! zise Mărgărit frângându-și mâinile și înclinând puțin capu într'o parte. „Vă mulțumesc foarte mult, vă sunt foarte recunoscător, dar... mi-e teamă să nu vă supăr chiar din prima zi... Voiu veni altădată.

— Cum se poate una ca asta? răspuse Franț, oarecum supărat... „Atâți străini se opresc și ospătează la mine și d-ta să te duci să mănânci la cârciumă? Cum mi-ar stă mie oare?... Dar d-tale ți-ar stă bine?... Nu te-ai jenă oare mai mult acolo ca în casa mea?”

În cele din urmă Mărgărit se lăsă înduplecat și intră în curte după Franț. Acesta îl prezentă Marianeii cu cuvântul: „d-l Mărgărit, ajutorul meu“, și tânărul găsi prilej de a numi pe Franț: „d-l inspector“, adevăratul lui stăpân, cece plăcu și administratorului și surorii sale.

După masă Franț se duse cu Mărgărit să ia cafeaua la umbră în grădinița din dosul casei și acolo îi vorbi trei ciasuri încheiate despre Filioarei și obiceiurile lor, despre pământul Filioarei și semănăturile care ar merge mai bine pe el, despre curtea de acolo care rămăsese fără împrejmuire, despre chipul cum ar trebui să se poarte cu oamenii: sever dar nu brutal (cuvinte pe care el le repetă în nemțește: streng, aber nicht grob, ca spre a se face mai bine înțeles) precum și despre sergentul maior de jandarmi Ioniță Novac, despre Gheorghe Taifas și Costea Lipan. Apoi își bătă câțva timp capul spre a hotărî în ce chip trebuia condusă dela „centru“ Filioara și în cele din urmă se opri la ideea ca Mărgărit să vie de două ori pe săptămână (Miercurea și Dumineca) la Mărgineanca spre a raportă (cuvântul i-l șoptise fostul vagmistru) și a primi instrucțiuni. Mai târziu când Mărgărit se va mai formă va veni mai rar pentru instrucțiuni.

C. Sandu-Aldea.

Postumus.

Ce tristă zi, ca ori-ce zi
În care 'ngropi un mort iubit...

Aș vrea să fim alături; și cât ești de departe
Aș vrea să fii cu mine pe străzile deșarte
În care ploaia cade, mereu la nesfârșit...

Departe, în orașul în care ne-am iubit
Nu plouă ca pe-aicea, mereu, la nesfârșit?

Ce tristă zi de toamnă, i-acum în primăvară.
De după nori, zadarnic aștept să mai răsară
O rază de lumină ca 'n ziua cea dintâiu
În care vream alături de tine să rămâiu.

Ce tristă zi, ca orice zi
În care 'ngropi un mort iubit...

Eu merg pe strada tristă ca dup'o 'nmormântare
Iar ploaia cade rece, mocnită și arare...
Eu merg pe strada mută și nu știu pentru cine,
Și plânsuri nesfârșite s'apropie de mine...
Dar nu știu cine plânge și nici cine-a murit.

Departe, din orașul în care ne-am iubit
Tu nu știi cine plânge, nici cine ne-a murit?...

M. Săulescu,

Povestea unei vieți.

Roman de I. Agârbiceanu.

(Urmare.)

IX.

Doamna Olimpia se mărită la vârsta de șaisprezece ani după avocatul Vasile Grecu. Pe tatăl său, un medic foarte vestit, nu-l cunoștea. El murise când Olimpia era de-o jumătate de an. Mamă-sa, rămasă văduvă, se mută cu fetița într'un mic orașel de provincie. Bărbatul său fusese doctor-șef la un mare spital de-al statului. Însă, în scurta sa carieră, nu putuse face mare avere, și văduva lui credea că va trăi mai cu puține cheltuieli dacă se va retrage undeva la țară.

În orașelul acesta, care sâmănă mai mult a sat, plin de praf, de tină și de bivoli, se trezise Olimpia. Eră o adunătură de case vechi cu coperișele foarte înalte și greoaie. Străzile erau strâmte, și, în vreme de ploaie căruțele ce treceau, împroșcau cu noroiu păreții, pe trecători. Stropii aceia negri se uscau pe păreți, se făceau suri, galbenii, până ce se pierdeau în culoarea veche a caselor. Locuitorii lui erau pacinici, nu-i agită nimic, nu-i interesă nimic decât traiul lor de pe-o zi pe alta.

La trei ani odată, când se făcea alegere de primar, se vedeă numai o fierbere deosebită. Dar se cunoștea îndată că oamenii nu-s obișnuiți cu astfel de lucruri. Secretele se spuneau în gura mare cu fală, cu ciudă, amenințările curgeau ca un șivoiu pe uliți, prin birturi. Alegerea se făcea totdeauna cu mult „lărmălău“ cum spuneă domnul director dela școala elementară. Pe urmă seara veniă banchetul. Aici se mânca în tăcere o bună vreme, începeau apoi toasturile, și noaptea târziu urmau obișnuitele încăerări a celor două sau trei partide. Dar din dimineața următoare reintră orașul în obișnuita lui liniște și apatie. Partidele se contopiau într'una singură, ca să renască iarăș abia după trei ani.

Văduvei îi plăcù la început această liniște, care îi lecuia parcă durerile cari îi săpau în suflet. Ea iubise mult pe bărbatul său. Dar cu cât treceau anii și creștea Olimpia, ea simția tot mai mult pustietatea ce-o înconjură. Educația fetiței începù s'o neliniștească.

Olimpia fusese dela naștere voinică și sănătoasă. Mamă-sa își zicea în fiecare zi că se va face o fată frumoasă. Și într'adevăr când împlinise șase ani eră copila cea mai draguță în tot orașelul. Un an cercetă școala de aici, dar văduva se gândia cu groază ca fetița ei să rămână și mai departe aici.

Un mare admirator al bărbatului său,

prietin cu răposatul, mijloci ca fetița să fie primită gratuit într'un institut de fete, susținut de stat.

Astfel Olimpia la vârsta de șapte ani părăsi orașelul, care i-a rămas foarte șters în amintire. Abia ulița în care locuiseră îi rămăsese mai clară în minte, casa lor coperită cu șindile, grădinița și o găină moțată care veniă să-i ciugulească sâmânțe din palma mică. La găina aceea ținuse foarte mult, trei ani nu eră zi să n'o îndoape, să-i netezească penele moi de pe gât, și să o pipăe ușor pe creastă.

Aproape de vacanța de vară se mută și mamă-sa în orașul unde eră Olimpia la școală. Dupăce s'a dus Olimpia, ei îi părù și mai pustiu.

În institutul acela crescuse Olimpia până la vârstă de șaisprezece ani. Eră o fetiță foarte deșteaptă, învăță cu ușurință și profesoarele o iubeau. O iubeau și o alintau. De câte ori răspundeă o priveau cu plăcere. Ochii ei verzi luminau minunat sub sprâncenele negre, fruntea ei promiteă să fie foarte frumoasă. Profesoara îi ascultă răspunsul, aprobând-o mereu din cap, zâmbind. Apoi o mângăia ușor pe părul moale, negru, îi prindeă cu două degete bărbia, și punându-i mâna domol pe umăr îi arată să șadă.

Olimpiei îi plăceau mai mult desmierdările acestea decât notele bune ce le primeă. Dragostea, alipirea ei față de profesoare eră în proporția cum acelea știau s'o alinte.

Olimpia nu putea face nici o deosebire între ea și celelalte fete din internat. Costumul uniform le făcea pe toate egale. Mâncau, studiau, dormiau la olaltă. Nu i-a trecut nici odată prin gând că ea-i primită gratuit, că-i fată săracă. Dimpotrivă se credea mai mult decât celelalte: nici una nu eră alintată ca Olimpia.

Bunăvoința, dragostea ce i-o arătau profesoarele, bonele, eră răsplătită din partea Olimpiei cu vârf și îndesat. Nu eră poruncă, oricât de neînsemnată, pe care ea să n'o împlinească din dragă inimă. Dacă-și arătau prin cel mai mic semn vreo dorință, Olimpia înțelegea mai iute, ea alergă să închidă ușa, fereastra, să ridice o bucatică de hârtie, să steargă tabla.

Când eră de doisprezece ani s'a întâmplat s'o permuteze la altă școală pe-o profesoară care ținea foarte mult la Olimpia. Copila o zi întreagă n'a voit să mănânce nimic, plângea, căpătă ferbințeli, și îngrijitoarele au trimis după medic și după mama Olimpiei.

„Are friguri“, zise doctorul.

„N'am friguri“, plângea Olimpia. „Dar să vină domnișoara Tina.

— Cine? întrebă doctorul.

— Domnișoara profesoară pe care au permutat-o“. Doctorul clătină din cap și ieși.

Abia târziu în noapte putu mamă-sa să o liniștească și s'o adoarmă.

Chiar și între cărțile de cetit alegea pe acelea în cari se povestește de mame cari își iubesc foarte mult copiii, de frați și surori cari nu se certau niciodată, ci-și făceau surprize plăcute unul altuia, povești în cari Feți frumoșii învingeau greutatea nenumărate ca să poată scăpa vreo fată de împărat din ghiarale smeiilor. Istoriile cu sfârșit trist nu le putea suferi.

Olimpia crescuse repede. Când fû în anul al șasesprezecelea eră fată mare. Nici una dintre colege nu eră așa de înaltă, nu aveă trupul așa de plin, formele așa de rotunzite. Ea se despărți cu mare greutate de internat. Dar încă în toamna următoare se căsătorii cu avocatul Vasile Grecu.

Pe mamă-sa o iubea, și astfel Olimpia ascultă de ea orbește. Și mamă-sa o convinsese repede: „Zestre n'ai aproape nimic, dragă Olimpio. Vasile Grecu e om cu nume bun între advocații tineri. Are avere. E tânăr, e frumos, și te va face fericită“.

Vasile Grecu aveă atunci treizeci și doi de ani. Olimpia dintr'o privire văzû că nu-i nici tânăr, nici frumos. Aveă fața și ochii plini de bunătate, atâta tot. Dar încolo fruntea lui eră prea bolțită, mustața rară, și eră mijlociu de statură. Dar dacă mamă-sa spuneă că va face-o fericită, pentrucă să n'o asculte? Ce eră fericirea? Ce eră căsătoria pentru Olimpia?

Mamă-sa încă în iarna următoare s'a măritat c'un neamț și a trecut în Germania.

Avocatul Grecu aveă încă pe-atunci în cancelarie doi candidați și trei scriitori. Aveă clientelă mare și averea lui creștea din an în an. Eră un om foarte cumpănit, cu judecata limpede. Nu se grăbiă niciodată în primirea proceselor, nu se sileă să le sfârșească repede. Dar le câștigă aproape pe toate. Oamenii spuneau despre el: „Imi dau pâra la Grecu, că stă la el un an, da o câștig pe-o vieață“.

Domnul Grecu deși eră numai de treizeci și doi de ani, arătă cu mult mai bătrân. Nu numai în înfățișare, ci în toate mișcărilor lui, în vorbe, în fapte, în bucurie și supărare eră foarte liniștit. Aș fi zis că nici nu simte, nici pasiuni nu poate aveă. Și totuși el eră foarte simțitor, însă aveă o putere neobișnuită de-a se stăpâni, de a-și închide în el sentimentele. Bunătatea de pe fața lui eră o mască potri-

vită pentru a nu cunoaște niciodată ce are în inimă.

El pricepû îndată că Olimpia e aproape o copilă și că la copii le trebuiesc jucării. Ii propusese să-i aducă un profesor de pian, îi procurase colecții întregi de cărți de cetit.

Însă în anul cel dintâiu Olimpia nu voi să primească nimic. Zilele-i treceau singuratic, grele, nesfârșite. Domnul Grecu eră mereu cuprins, și chiar când venia, mângăerile lui erau scurte. Și eră bine, astfel. Olimpia nu-i putea suferi alintările lui. Eră ciudat, dar cu cât treceau zilele grele, Olimpia se convingea tot mai mult, că omul acesta n'are nimic în față, în ochi, în voce, ce să-i dea dreptul ca s'o mângăie. Se gândia la profesoarele ei iubite, la mamă-sa chiar. Și în toate descoperea ce le da dreptul s'o alinte. Dar în Vasile Grecu nu află nimic. Altcum își închipuia gură, mustața, obrajii, privirile bărbatului dela care ar fi primit mângăeri. Și-I închipuia, însă nu dorea nimic. Ii părea câteodată, în veșnica ei singurătate, că-i o mobilă din casă.

Afară de vizitele oficioase, Vasile Grecu n'o putea duce nicăiri în anul cel dintâi. Ea nu voiă să iasă. Pe lângă tâmpirea ce simția că i se coboară în minte, în simțuri, ea eră încercată de multeori de-un simțământ de groază și de disgust. Eră în stare binecuvântată. Când a înțeles cauza acestui simțământ se simți foarte nenorocită. Pentrucă își zicea. Și nu pricepea nimic. Ea se miră tot mai mult de bunătatea ce eră zugrăvită pe fața lui Vasile Grecu.

Însă retragerea ei din anul cel dintâi, îi servi admirabil la înălțarea sa la rangul de conducătoare în societate. Familiile din oraș își ziseră întâi: „E superbă c'a făcut o parte așa de strălucită. Va fi fost și ea avută“, ziceau alții. Apoi cu cât treceau săptămânile, lunile, părerile se schimbau: „E femeie cumințe; e harnică; e cinstită. Nu-i ca celea mai multe neveste tinere“. Alții spuneau: „E foarte inteligentă. Cetește foarte mult“.

Și din toate acestea păreri, în cursul unui an, se încheagă o aureolă foarte distinsă în jurul doamnei Olimpia.

La sfârșitul anului întâi se născu Mărioara. La sbierătele broșuței Olimpia se deșteptă ca dintr'un somn adânc. Într'o clipă îi căzuse de pe minte, de pe simțuri tâmpirea aceea ciudată. Ea își pricepû situația, se cutremură, dar numai decât hotărîri nouă i se coboriseră în suflet. Nu putea să nu-i placă de fetița aceea durdulie, albă ca laptele, însă niciodată nu-i putu ierfă că venise în lume fără voia ei.

Căci, despre asta, doamna Olimpia nu se mai putea înșelă. Hotărîrile nouă cari i se

coboriseră în suflet, se concentrară par'că într'una singură. Primi profesorul de pian îmbiat în anul întâi de domnul Grecu, începî să cetească cu patimă, umblă în societate, se ridică în grabă în fruntea tuturor, se interesă de orice mișcare, aranjă petreceri, concerte, serate. Domnul Grecu își deschisese punga largă și Olimpia nu se uită niciodată cât ia de acolo. Zâmbetul acela deosebit care-i răsărea par'că din buze și încremenea acolo, se arată din anii cei dintâi. Pretutindenea își purtă zâmbetul acesta și ținuta sa tot mai regală. Formele ei începură să se umple, să se rotunzească definitiv. Și eră lucru de mirat pentru mulți, cum această femeie măritată își păstrează din an în an formele tari, sâni bogăți, fața tot așa de proaspătă, de tânără. Părea că nu sufletul ci însuși acest trup e superb pe el, pe frumseța, pe tinereța lui.

Privirile limpezi, clare încă se coborîră în ochii doamnei Olimpia din anii cei dintâi. Părea că ochii ei caută mereu ceva foarte depărtat, că privesc în infinit.

Și într'adevăr de celea mai multe ori când ieșea în lume ochii aceia căutau ceva.

Însă acasă privirile ei erau limpezi.

În casa lui Vasile Grecu eră de multe ori furtună. Dintr'o nimica doamna Olimpia se tulbură, începea să țipe.

Mărioara după ce mai crescuse auzise de multe ori vorbe aspre, grele, pe cari Olimpia i le spuneă avocatului.

Mărioara își aduce aminte că tatăl său atunci eră foarte palid. Dar nu se mânia ci-i spuneă din când în când:

„Ei lasă, ei lasă! Nu fi așa“.

Se părea că hotărîrile ce și le-a luat, oricât le concentrase într'una, scăpau din legătura de fier, se răsvrăteau, când doamna Olimpia eră singură cu avocatul.

Dar după ce fata crescuse, Olimpia, când Mărioara eră acasă, nu se certă. Ci atunci eră tăcută, cu ochii suri, și, de multe ori eră suferindă.

Domnul Grecu suferia adânc. Încă dela al treizeci și șaselea an începî să încărunească, și de-aici încolo îmbătrâni foarte repede.

Însă masca de bunătate, ca o batjocură îi stăruia mereu pe față. Puterea sa de voință eră înfricoșată în ce privea mai ales sentimentele sale.

Când ieșiau în societate, el cu bunătatea pe față, în față, în privire, ea cu surisul, cu ținuta sa regească, unii îi admiră, și, foarte mulți îi învidiau, cinstindu-i însă.

Domnul Grecu își văzî necurmat de lucrurile sale, cu aceeaș putere de muncă ca mai înainte. N'a suflăt o singură undă rece din iarna ce eră în inima lui, nici unui om pe lume. Eră unul din rarii oameni, cari, punându-li-se cruciș o nenorocire, o iau în piept, și mai află totdeauna o țință pentru care merită să lupți și să trăești. El aveă pe Mărioara, pe care o iubiă cu o dragoste adâncă, neclintită din sufletul său.

(Va urmă.)

Cronici.

Istorie.

Conferența d-lui Dr. I. Lupaș.

Miercuri în 4/17 Aprilie a. c. la 5 ore d. a. și-a ținut istoricul Lupaș în sala festivă a „Asociației“ conferința despre „Misiunea episcopilor Gherasim Adamovici și Ion Bob la curtea din Viena în 1792“. D-sa a reconstruit cu o putere de intuiție clară situația politică tristă a neamului nostru în veacul al XVIII-lea, atât de bogat în evenimente de durere tragică și unœori de clipe înălțătoare. Și aceeași stare de lucruri o întimpinăm, atât în vieța bisericească cât și culturală a poporului nostru. Trăind veacuri de-a rândul într'o perpetuă aservire revoltătoare din partea stăpânirilor coalizate în „Unio trium Nationum“, unica noastră nădejde eră sentimentul de dreptate și inima părintească a Curții imperiale, de unde așteptam să ne vie razele unei mângăieri îndreptățite. Și în adevăr epoca iosefină aveă să aducă cele mai mari binefaceri

pentru popoarele imperiului. S'au luat măsuri de regenerare și înălțare a vieții complexe ce agită sufletul sbuciumat al atâtor milioane; ele însă s'au prăbușit toate în urma rezistenței inverșunate opuse de feudalismul unguresc. Din toată opera, pătrunsă de cel mai luminat umanism a lui Iosif II-lea, n'a mai rămas decât „edictum tolerantiae“ dela 1781. Cu un zâmbet de durere amară condeiu lui a scris acel „Restitutio Resolutionum“, prin care desființează toate măsurile luate în folosul popoarelor sale desmoștenite, spunând aceste vorbe în cari se cuprinde toată decepția unui suflet în adevăr mare: „Der Allmächtige hat alle meine Werke zertrümmert“. Dar n'a putut fi desființat sentimentul mulțimii în revendicarea justificată a postulatelor sale, cari cereau întrupare. Oricât de mare a fost prăpastia între Români provocată de luptele religioase ale acestui veac, starea de elotism politic care-i apăsă în aceeaș măsură, i-a unit în clipele mari ale răsboiului într'o singură falangă de luptă, căreia i-au dat expresie în vestita *Supplex libellus*

Valachorum. Leopold al II-lea a primit cu cea mai mare bunăvoință cererile Românilor, îndrumând dieta din Cluj: 1. „Să se sancționeze printr-o lege publică liberul exercițiu al religiei fără deosebire de rit. 2. Să se îngrijească în mod convenit de susținerea clerului de ambele rituri. Să se promoveze cultura poporului românesc și să se propage cu succes“. Acest Supplex însă, formulat în frunte cu scriitorul Samuel Clain, a fost întimpinat de nemeșii dietei din Cluj, cu un potop de insulte la adresa poporului românesc.

Ura implacabilă a celor „trei națiuni“ s'a scoborit în cele mai noroioase injurii, împotriva poporului „care este cel mai prost din toată Europa, și a cărui religie corumpe moravurile ca nici una alta, că în fine toată povestea asta cu Supplex-ul, este numai opera unor oameni turbulenți, și nicidecum a națiunii române“. Români au răspuns în chipul cel mai demn acestor ne mai pomenit de violente injurii al căror exponent intelectual a fost istoricul Sas I. C. Eder. Din Supplexul Românilor s'a realizat foarte puțin și și aceasta nu prin generositatea dietei din Cluj, ci prin solitudinea Curții imperiale care a exercitat o presiune caracteristică, în măsură să mire și „Staturile ardelene“. Români însă nu s'au oprit aici. Ei și-au formulat noi petiții în cari se repetau gravaminele din „Supplex“. De astădată ei au finit să însărcineze cu prezentarea lor la Curte pe arhierii Gherasim Adamovici și Ion Bob, cari nu iscălisera „Supplex“-ul și probabil această împrejurare a contribuit în mare măsură la insuccesul pe care-l cunoaștem. În 1792 ambii arhierii au și plecat la Viena, unde, în mod neașteptat, au fost primiți cu vorbe de mustrare. Adamovici și-a știut justifică această misiune politică prin autorizația ce i s'a dat în scris de cei 29 de protopopi neuniți adunați la Sibiu în 16 Septemvrie 1791. Bob însă, lipsindu-i un astfel de act, se găsea într-o situație mai dificilă. Dar pe lângă toate mustrările ce li s'au adus, ei și-au dat toată silința să convingă pe Împăratul despre îndreptățirea postulatelor fixate în cererile lor. Mai ales Adamovici a manifestat mult tact și tot atâta diplomație, după cum rezultă aceasta din scrisorile mitropolitului sârb Stratimirovici. Rezultatul misiunii acestor doi episcopi a fost articolul de lege 60 din 1792 votat de dieta din Cluj, însă cu unele modificări mai favorabile făcute de Împăratul, precum și decretul Nr. 2812 din 1792, prin cari sunt asigurați, că și Românilor li se vor acorda acele beneficii și favoruri, cari nu ating drepturile celorlalte națiuni și religii.

Aceste succese minimale n'au putut mulțumi pe episcopi, și în special pe Adamovici, care ceruse și pentru clerul său îmbunătățiri. Ei au făcut deci noi petiții, în cari solicitau împlinirea doleanțelor Românilor ardeleni.

Văzând însă, că Curtea e atât de zăbavnică în rezolvirea acestor cereri juste, după o petrecere mai îndelungată în Viena, episcopii s'au înapoiat acasă.

Așa s'a sfârșit misiunea celor doi episcopi români, și ea formează o frumoasă pagină în istoria luptelor noastre politice și culturale. Din ea se desface o

însemnată învățătură și în acelaș timp un luminos îndemn pentru noi, acela sintetizat și de filozoful Conta, că numai armonia elementelor de acțiune poate aduce încheierea și înălțarea unei societăți. Biruințele mari nu se pot câștiga decât prin o armonică înfrățire și conlucrare a avântului tineresc cu înțelepciunea bărbăției și experiența bătrâneții cinstite — a încheiat foarte frumos pâr. Lupaș. O clară pătrundere a evenimentelor, împreună cu expunere avântată cuprinsă în o românească ireproșabilă, sunt calitățile pâr. Lupaș, și acestea îl fac nu numai un istoric apreciat, dar și un foarte bun conferențiar. Conferința s'a tipărit în „Telegraful Român“.

Rezultatul material a fost de peste 300 cor., care se va adauga la „Fondul ziaristilor“.

Dr. I. Mateiu.

Însemnări.

„Robia lui Octavian Goga. Când ospitalitatea ungurească oficială îl trată pe Octavian Goga, marele poet al Românilor, în temnița din Seghedin, i-am trimis salutul meu. Fratelui, salut de frate, dragoste, nobilului luptător. În cazul acesta are importanță împrejurarea că salutul l-am trimis dintr'un sanatoriu, unde profesorul Sarbo și zelosii medici ai sanatoriului m'au pus frumuseț în picioare. Acum după atâtea și atâtea săp-tămâni, cu toată sănătatea mea, totuși mă întorc timid și trist în lume și-l invidiez cu o invidie urită pe Goga. Trebuie să fie o lege în faptul că, atunci când Goga a intrat cu triumf divin în temnița lui, eu m'am prăvălit neputincios și sdrobot în sanatoriu. Și eu, deși am cunoscut închisoarea Seghedinului numai din vremea apucăturilor de filizon a tinereții mele, pe Dumnezeuul meu!, am voit altceva. Adevărat, am avut puțin oarecare parte de temniță, pentru vitejii pe hârtie, pentru probe de îndrăzneală și chiar pentru pasiunea dragostei de popor, dar soarta mea ungurească mult m'a batjocorit de atunci. Vai, nu mă mai poate înviersună, nici chiar tâmpi, nimic din maghiarismul rostului meu de poet, și de aceea îmi par mie însumi gol și necinstit, pe când goală și necinstită a fost arena ungurească, care în loc să întărească, a degradat în scârbă însuflețirea mea. Robia lui Octavian Goga e o viciață și o libertate de invidiat, pe când soarta mea ungurească e tristeță, moarte și plictiseală. Acum, învăț din nou să umblu și să repășesc pe câmpul de luptă al celei mai sterpe societăți, căutându-mi postul de ciumați“.

Aceste sunt cuvintele lui Ady Endre, cel mai distins poet maghiar din generația tânără, publicate dăunăzi într'un număr din marele ziar „Világ“ din capitală...

Le-am reprodus aici fără nici un comentariu, lăsând ca cetitorii să deslușească din umbra lor furtuna de pasiuni cari agită în zilele noastre un suflet ales din tabăra potrivnică nouă.

Câte s'ar putea spune aici ...

Cum gândesc alții. În revista „Vieața nouă” din Cernăuți se publică următoarele rânduri, sub titlul „Transigent, intransigent, transcendentă”:

Ce vor mai fi însemnând și cuvintele aceste, nu știu, zău. Le-am cetit în nu știu ce ziar. Cred d. p. că „Tribuna” zilelor noastre a fost cel mai bun și cel mai național jurnal al Românilor din Ardeal și Ungaria. Fost-a intransigentă? A fost bănuită de anume cochetări, pentru cari nici chiar „Drapelul” din Lugoj și nici „Gazeta Transilvaniei” din Brașov n’au vrut s’o ierte. Și din Brașov și din Lugoj se arătau cu degetul trădătorii din Arad cari ar fi păcătuț în contra disciplinei de partid și a intransigenței naționale. A fost odată! Și chiar gestul cu care și-a închinat „Tribuna” steagul, a trebuit să spulbere nedumeririle până și celor mai înverșunați dușmani ai ei. După moartea „Tribunei” care știă să infiereze cu atâta bărbăție pe alde Mangra, deși acuzată de a avea legături tainuite cu acesta — lucru pe care noi nu l-am crezut niciodată — firește am așteptat să triumfeze intransigența și disciplina de partid. Și intransigența și-a ajuns culmea! A ajuns chiar „transcendentă”, întru cât noi bieții muritori n’o mai putem pricepe. Nu putem înțelege cum de a ajuns „Drapelul”, care n’are nici o legătură cu Mangra — lucru de care suntem absolut convingși — să se apropie cu convingerile sale atâta de păreri d-lor Brote, Slavici și Arsenie Vlaicu, făcându-le un bun serviciu. Nu înțelegem, cum păreri organului lugojan al partidului național pot fi primite cu bucurie și în coloanele „Gazetei Transilvaniei” din Brașov. D-l Dr. Branisce din Lugoj și prietenii săi din Brașov, atât de supărați pe „Tribuna”, nu se indignază de loc? Aveți puținică răbdare! Atitudinile aceste transcendente le putem pricepe doar cu ajutorul d-lui Trahanache, care recunoaște cu atâta generositate dreptul de vot al lui Ienache Liripeanu — dacă va vota cu el. Și astfel am ajuns să vedem „Românul” alături de „tinerii oțeliți” dela „Tribuna” repausată, grupați în jurul „Lucafărului”, constatând că „Drapelul” și „Gazeta Transilvaniei” au făcut un rău serviciu intereselor noastre politice și, în acelaș timp, unul bun transfugilor noștri, cari au primit astfel un neașteptat stimulent în criminala lor muncă de distrugere. „Gazeta Transilvaniei” și „Drapelul” care au luptat cu atâta îndârjire pentru disciplina de partid desigur să vor încetă „să caute baza pe care se pot contopi armonice interesele noastre de existență națională cu interesele bine pricepute de stat”.

Iată cum se gândesc unii oameni dintr’un colț de țară unde s’a plimbat puțin și d-l Dr. V. Branisce. Ce-am mai putea adauge noi?...

† P. Liciu. Știrea despre stingerea artistului Liciu a trezit echouri de durere și în sufletele noastre, căci în el n’am pierdut numai pe un artist de seamă al Teatrului Național din București ci și pe un prieten bun, care ne iubiă sincer și care înțelegea sbuciumările noastre. În sufletul lui Liciu ardeă entuziasmul curat al naționalismului de fapte, care eră gata în orice clipă să aducă jertfe pentru întruparea unui gând bun.

După ce a cutrierat Bucovina fraților noștri, dând serii de reprezentații, în vara trecută s’a abătut și pe la noi. A fost la serbările „Asociațiunii” din Blaj, unde l-am auzit pentru ultima oară, spunând anecdote cu verva lui neîntrecută. De curând aveam de gând să-l invităm la Sibiu să joace „Lipitorile satelor” de Alecsandri, în care, în rolul lui Moise, aveă una dintre cele mai splendide creațiuni ale lui. Și vom regretă întotdeauna că nu ni-a fost dat să-l admirăm și să-i dovedim dragostea ce i-o purtăm. Această dragoste a noastră îl însoțește și în lumea veșniciei.

Notițe biografice: Petre Liciu e fiul d-lui Liciu, fost consilier la Curtea de casație. E născut la Iași, unde a urmat la liceu. Se înscrieseră la facultatea de drept din Iași și urmă în acelaș timp la conservatorul din localitate.

A debutat la Teatrul Național din Iași, trecând apoi la Teatrul Național din București. A fost trimis cu o bursă de cătră stat la Paris unde a stat vreun an de zile.

Înapoiindu-se în țară a reapărut pe scena Teatrului Național din București unde jucă la început roluri de comici brianți și înlocuind în multe roluri pe răposatul Hasnaș. A trecut apoi treptat la tipuri și roluri de compozițiune precum: „Moise” din „Lipitorile satelor”, „Shylok”, „Isidore Lechat” din „Banii”, „Dr. Tokeramo” din „Taifun”; rolul titular din „Diavolul” lui Molnar; „Ștefăniță-Vodă” din „Viforul” de d-l Barbu Delavrancea, cari erau creațiile sale capitale.

Sub directoratul d-lui Al. Davila la Teatrul Național, Petre Liciu a demisionat și a făcut aproape doi ani turneuri în țară, prin toate orașele și orașelele. În urmă a revenit la Teatrul Național.

Când mișcarea naționalistă a luat o oarecare întindere, Liciu s’a înscris în rândurile partizanilor d-lui Iorga. În ultimele alegeri generale a candidat la colegiul al II-lea de Ilfov pe lista partidului naționalist.

Șeghescu consilier aulic. Marea secătură a ajuns-o și pe asta. Acum e și consilier aulic. A ajuns inspector peste școalele noastre, deputat în cameră și profesor universitar pentru limba și literatura noastră. Îi mai trebuie și un titlu, care, să-i împodobească toată prostia lui strigătoare.

Doamne, câte se mai pot întâmpla și în țara asta! E de ajuns să-ți ghiftuiești goliciunea sufletelului tău sterp, cu o bună doză de obrăznicie și lipsă de simț, ca să stai cu împăratul la masă, ba să-i mai dai și sfaturi!...

Nici preocupare, nici reacredință. „Deșteptarea” din Brașov, care a avut până acum bunul obicei de a nu prea răspunde la adevărurile ce i s’au aruncat în față, se găsește să răspundă la o notiță a noastră în care o învinuiau de „sentimente bune” față de contele Khuen și răposatul său guvern. Ne mirăm de această atitudine îndrăzneată a gazetei d-lui Brote. Ea cere doară explicări, cari nu pot fi nici decum plăcute.

Și ce răspunde „Deșteptarea”? Că în ea „nu se

va găsi nici un articol, care vorbește de „binefacerile” guvernului: nici chiar un articol, care s’ar ocupa îndeosebi cu guvernul”, etc. etc.

„Deșteptarea” are memorie cam slabă. Înainte cu vreo două-trei numere — nu ne luăm osteneala să căutăm care — a publicat în întregime discursul contelui Khuen peste trei pagini încheiate și l-a însoțit de un articol-comentar, prin care îl vopsea pe fostul ministru-prezident în culori foarte frumoase. Prin urmare n’au fost nici preocupăți, nici de reacredință, când i-am spus ce i-am spus „Deșteptării”.

Dar pentru ce să mai lămurim articole, cari s’au scris pentru răposatul Khuen, de care se lapadă acum și gazeta brașoveană? Suntem mai bucuroși să descoasem unele viitoare, despre Lukács, de pildă. Ori, ce zice d-l Brote?!...

§

Simfonice. Din Duminecă în Duminecă, orchestra ministerului instrucției publice a continuat să-și dea concertele în sala Ateneului, împreună cu celebrități străine și de-ale noastre. Quartetul ilustrului violinist francez, beethovenistul Capet cu instrumentalistii Cassadessus, Hewitt și cu d-na Maria Buisson, — o bună diseusă, care a cântat subtil și dulce melodiile lui Fauré —; conducătorii de orchestră: Weingartner — zice-se cel mai sincer interpretator al simfoniilor de Beethoven — și José Lassalle, fostul diriginte al orchestrei „Münchener Tonkünstler” — un admirator a lui Berlioz —; în sfârșit d-na Lucile Marcel, o renumită cântăreață de operă și de lieduri, au dat concertelor duminicale un caracter de superioară artă. D-na Veturia Triteanu, și-a dat sprijinul unui concert wagnerian din stagiune și încăodată, s’a afirmat ca o distinsă interpretă a muzicii lui Wagner și ca o artistă scânteietoare de temperament. D-șoara Cella Delavrancea, pianista adorată pentru poezia cu care știe să îmbrace expresiunea suferindă a muzicii lui Schumann și Gheorghe Enescu, ca violinist și conducător de orchestră al rapsodiilor sale românești, au procurat simțiri ce nu se pot uita. Conducătorul obișnuit al concertelor, d-l Dimitrie Dinicu, a cârmuit orchestra ireproșabil în muzica de R. Strauss, Rabaud, Sibelius; mai puțin bine în aceea beethoveiană, în muzica lui Bach, în aceea de Schumann și de Berlioz. În schimb, Domnia Sa a știut să îplinească dorințele publicului, aducând pe Weingartner și Lassalle. Și astfel, stagiunea concertelor simfonice se va încheia în curând cu bine, spre mulțumirea celor sinceri și lauda celor ce au muncit. (I. Borgovanu).

§

Primum la redacție lecția de deshidere a d-lui Tzigara Samurçaș despre Istoria artei. E o lucrare care merită să fie citită și la noi. Reținem că Ministerul din România a desființat catedra de istoria artelor dela universitatea din București, la care fusese chemat sânguinciosul director al Muzeului etnografic, d-l Tzigara Samurçaș.

§

Poetul St. O. Iosif, care de curând a publicat un minunat volum de Căntece, ne anunță că a terminat traducerea primelor trei acte din Wilhelm Tell al lui Schiller. Această operă a poetului german va trebui să se reprezinte mai ales la noi, fiindcă ea ne poate întări credința și îndărătnicia în lupta ce o purtăm împotriva călcătorilor îngâmfași ai drepturilor noastre naționale.

§

Italia a pierdut pe unul dintre marii ei poeți, pe Giovani Pascoli, care a fost, cași Carducci, un entusiast apologet al neamului și al țării sale. Carducci a cântat mai mult trecutul, iar Pascoli viitorul. Vieța lui Pascoli a fost o luptă continuă. Rămas orfan de tânăr, a trebuit să îndure multe mizerii, până a ajuns la cinstea de a ocupa catedra de literatura italiană a învățătorului său Carducci la universitatea din Bologna, catedră la care acum a fost chemat d’Annunzio.

§

În acest număr publicăm una dintre cele mai de seamă lucrări ale sculptorului Spaethe din București, care e incredințat și cu executarea bustului lui Gh. Barițiu. Am avut prilej să vedem acest bust în lucrare și putem anunța publicul nostru că Spaethe pregătește o adevărată operă de artă Ardealului. În creațiunea sculptorului se simte dragostea ce ne-o poartă, străduindu-se din răpuzeri a ne da o lucrare desăvârșită, cum e și figura liniștită și senină a M. Sale Regina Elisaveta, pe care o publicăm.

§

A apărut: „Acțiunea naționalistă” de D. Tomescu, cu următorul cuprins: N. Iorga. Partidul naționalist democrat. Pesimismul d-lui Iorga. A. C. Cuza. Ce este naționalismul? Este naționalismul o ură? Antisemismul. Cahalul. Partidele. Cu prilejul adunării naționaliste. Alegerile și partidul naționalist. Antidinasticismul tachist. Cearta prelaților și sentința Sinodului. Naționalism sau democrație. D-l C. Rădulescu-Motru. — Neoiobăgia. Școala intransigenții. Secături entusiaste. Sunt articole interesante, de cele mai multeori drepte, cari merită să fie cetite și la noi. Cartea a apărut în editura revistei „Ramuri” din Craiova și se vinde cu prețul de Lei 1.50.

Aviz!

Onorații noștri abonați sunt rugați a-și achita sumele cu cari ne datorează până la sfârșitul acestei luni. Celor ce nu vor fi în regulă cu plata abonamentului până la 1 Maiu a. c. li se vor trimite chitanțe prin poștă, pe cari dacă nu le vor răscumpăra, li se va sistă trimiterea revistei.

Administrația.